

ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 18—24 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2020

ΚΥΡΙΑΚΗ
18 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Λουκά του Ἀποστόλου, Λουκ. 10: 16-21
8.00πμ—Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία

ΤΡΙΤΗ 20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
Ὁσίου Γερασίμου Κεφαλονίας

8.00πμ—Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία

ΚΥΡΙΑΚΗ
25 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Εὐαγγελικά Ἀναγνώσματα—
Ἐπιστολή— Γαλ. 1: 11-19
Εὐαγγέλιο— Λουκ. 8: 26-39

ΤΗΛΕΦΩΝΑ:

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
9387 7693

Π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
9383 4151

Π. ΕΦΡΑΙΜ
0490 378 215

Ιστοσελίδα:
stvasiliosbrunswick.com.

Κάθε ημέρα, στο
διάστημα
04.00—06.00 μ.μ.,
Ὁ πατήρ Αθανάσιος
και ο πατήρ Ἐφραίμ
βρίσκονται στο ναό
για εξομολόγηση
και κάθε πνευματική
ανάγκη.

Η προσευχή
είναι το μόνο
βοήθημα που
συνεργεί στην
κάθαρση της
διανοίας
και χωρίς αυτή
δεν μπορούμε
να ζήσουμε
πνευματικά.

Ὁσιος Ιωσήφ
Ησυχαστής

Κήρυγμα στη μνήμη του Αγ. Ευαγγελιστή Λουκά

"Ἀπόστολε Ἄγιε καί Εὐαγγελιστά Λουκά, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν". (Ἀπολυτίκιον)

"Ἀσπάζεται ὑμᾶς Λουκάς ὁ ἱατρός ὁ ἀγαπητός", γράφει στήν πρὸς Κολασσαεῖς (δ' 14) ἐπιστολή του ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, γιά τόν Ἅγιο Ἀπόστολο καί Εὐαγγελιστή Λουκά, τοῦ ὁποῦ, ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τή μνήμη στίς 18 Ὀκτωβρίου. Ὁ Ἀπόστολος Λουκάς, πού δέν εἶναι ἀπό τούς "αὐτόπτας" τοῦ Λόγου, Ἕλληνας στήν καταγωγή καί τήν ἀνατροφή, ἐγινε συνέκδημος καί συνοδός τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καί μᾶς ἔφησε δύο βιβλία στήν Καινή Διαθήκη, τό φερώνυμο Εὐαγγέλιο καί τίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων.

Ὁ Ἅγιος Λουκάς, ὀνομάζεται καί Εὐαγγελιστής τῆς Παναγίας, γιατί περισσότερο ἀπό τούς ἄλλους Εὐαγγελιστές, περιγράφει λεπτομέρειες καί παρέχει πολύτιμες πληροφορίες γιά τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, στήν ἀρχή τοῦ Εὐαγγελίου του. Τόν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου, τήν ἐπίσκεψη Της στήν Ἐλισάβετ, μητέρα τοῦ τιμίου Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τόν Ὑμνο τῆς Παναγίας "Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τόν Κύριον... ἰδοὺ γάρ ἀπό τοῦ νῦν μακαριοῦσι με πᾶσαι αἱ γενεαί...", καί ἄλλα περιστατικά ἀπό τήν παιδική ἡλικία τοῦ Ἰησοῦ καί τῆς Μητέρας Του, τά γνωρίζουμε μόνο ἀπό τό Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκά.

Ὁ Εὐαγγελιστής Λουκάς γεννήθηκε στήν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας ἀπό Ἕλληνα πατέρα καί ἔλαβε ἱατρικές γνώσεις, ἐξελισσόμενος σ' ἓναν ἀπό τούς μεγαλύτερους γιατρούς τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου. Παράλληλα ἐπέδειξε μεγάλη κλίση στή ζωγραφική. Ἐπὶ Αὐτοκράτορος Τίτου Κλαυδίου, βρίσκεται στή Θήβα, ὅπου ἐξασκεῖ τό ἱατρικό ἐπάγγελμα. Ἐκεῖ γνωρίζει τόν Ἀπ. Παῦλο, περιοδεύοντα, "καί πιστεύσας τῷ Χριστῷ, ἀπώσατο τήν πατρίαν πλάνην", γίνεται δηλ. ἀπό εἰδωλολάτρης Χριστιανός καί ἀφήσας τήν "θεραπεία τῶν σωμάτων", ἀσχολεῖται μέ τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου καί μέ τή "θεραπεία τῶν ψυχῶν".

Στή διάρκεια τῆς συνοδοιπορείας του μέ τόν Ἀπ. Παῦλο, συγγράφει τό "κατά Λουκᾶν Εὐαγγέλιον", τό ὁποῖο καί ἀποστέλλει στόν ἡγεμόνα τῆς Ἀχαΐας Θεόφιλο. Στόν ἴδιο, ἀργότερα ἀποστέλλει καί τό δεύτερο συγγραφικό του ἔργο "Πράξεις τῶν Ἀποστόλων". Ἀναδείχθηκε ἄριστος συνεργάτης τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καί πιστά ἀφοσιωμένος στό ἔργο καί τόν ἀγώνα γιά τή διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου. Γι' αὐτό καί ὁ Θεὸς Παῦλος, κατά τή δεύτερη φυλακισίη του στή Ρώμη, γράφει πρὸς τόν Τιμόθεο: "Λουκάς ἐστὶ μόνος μετ' ἐμοῦ" (Β' Τιμ. δ' 11).

Μετά τό χωρισμό του ἀπό τό Ἀπ. Παῦλο, λόγω τοῦ μαρτυρικοῦ του θανάτου στή Ρώμη, περιοδεύει, κηρύσσοντας τό Εὐαγγέλιο στή Δαλματία, Ἰταλία, Γαλλία καί προπαντός ἀνά τήν Ἑλλάδα (κυρίως Ἀχαΐα καί Βοιωτία), καταλήγοντας στή Θήβα, ὅπου σέ ἡλικία ὀγδόντα ἐτῶν, ἀναπαύεται "ἐν εἰρήνῃ" (κατ' ἄλλους "μαρτυρικῶ θανάτῳ"). Στόν τάφο του, θέλοντας ὁ Θεός νά δοξάσει τόν πιστό Του θεράποντα καί ἐργάτη, ἔβρεξε κολλύρια, σύμβολα τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης. Τόν 4ο μ.Χ. αἰ., ὁ αὐτοκράτορας Κωνσταντῖνος, γιός τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, μεταφέρει τό λείψανό του στήν Κωνσταντινούπολη καί τό τοποθετεῖ στό Ναό τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

...../

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ὅμως, εἶναι καὶ ὁ πρωτοπόρος στὴν ἐξαιρετικὴ Τέχνη τῆς Ἀγιογραφίας. Εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ ζωγράφισε, μὲ τὴν τέχνη τοῦ κερικοῦ καὶ τῆς μαστίχας, τὴν Εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ποὺ βαστᾷ στὴν ἀγκαλιά Της τὸ Θεῖο Βρέφος, τὸν Κύριο μας Ἰησοῦ Χριστό. Αὐτὴ καὶ ἄλλες δύο εἰκόνες, τίς μεταφέρει στὰ Ἱεροσόλουμα, γιὰ νὰ τίς δεῖξει στὴν ἴδια Τὴν Παναγία καὶ νὰ Τὴ ρωτήσῃ, ἂν Τῆς ἀρέσουν. Ἐκεῖνη, μὲ μεγάλη χαρὰ τίς ἀποδέχθηκε, τίς εὐλόγησε καὶ εἶπε: "Ἡ χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ τεχθέντος εἴη δι' ἐμοῦ μετ' αὐτῶν". Παρόμοια ζωγράφισε καὶ τίς εἰκόνες τῶν Ἀγίων καὶ Κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Ἐκτοτε, ἡ ὑπέροχη αὐτὴ Τέχνη τοῦ ἀπεικονισμοῦ τῶν Ἀγίων, δηλαδὴ τῆς Ἀγιογραφίας, διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη.

"Μακαρίζομέν σου τὴν δεξιάν, Λουκᾶ θεηγόρε, δι' ἧς ἔχομεν οἱ πιστοί, τὰς τοῦ Θεοῦ Λόγου διττάς ἁγίας πλάκας καὶ τὴν σεπτήν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος." (Μεγαλυνῖον)

Αγ. Γεράσιμος Κεφαλληνίας 20 Οκτωβρίου

Ὁ πατέρας του, Δημήτριος ἦταν ἀπὸ τὸ γνωστὸ Βυζαντινὸ γένος των Νοταράδων, καὶ κατὰ τὴν παράδοση ἦταν συγγενὴς τοῦ μεγάλου Δούκα Λουκά Νοταρά που καθαιρέθηκε κατὰ τὴν Ἀλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ κοσμικὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου ἦταν Γεώργιος. Ὁ ἅγιος ἐφυγε ἐφηβος ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ καὶ τὸ 1527 πῆγε στὴν Ζάκυνθο γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴ μόρφωσή του. Ἀργότερα πῆγε στὴν Ἱερουσαλὴμ ὅπου χειροτονήθηκε διάκονος καὶ πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Γερμανὸ με τὸ ὄνομα Γεράσιμος πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου. Ἐκεῖ ἐμείνε δώδεκα χρόνια υπηρετώντας στὸ ναὸ τῆς Ἀναστάσεως. Περίοδευσε στὴν Αἴγυπτο καὶ τὴ Συρία γιὰ νὰ επιστρέψῃ τὸ 1559 στὴν Κεφαλονιά ὅπου καὶ ἱδρυσε τὸ μοναστήρι τοῦ.

Ὁ ἅγιος Γεράσιμος πέθανε τὴν 15η Αυγούστου τοῦ 1579. Ἐπειδὴ τὴν ἡμέρα αὐτὴ γιορτάζεται ἡ κοίμησις τῆς Θεοτόκου, ἡ γιορτὴ τοῦ ἁγίου Γερασίμου εἶναι ἀκριβῶς τὴν ἐπόμενη μέρα. Ὁ ἅγιος Γεράσιμος γιορτάζεται ἐπίσης καὶ στὶς 20 Οκτωβρίου, ἡ ὁποία μέρα ἀποτελεῖ καὶ ἐπίσημη ἀργία στὸ νησί τῆς Κεφαλονιάς. Τὸ ὄνομα "Γεράσιμος" εἶναι ἀπὸ τὰ πιο κοινὰ ἀντρικά ὀνόματα στὸ νησί, ἐνῶ δὲν εἶναι λίγες οἱ γυναῖκες με τὸ ὄνομα "Γερασιμούλα".

Τὸ σκῆνος τοῦ ἁγίου Γερασίμου ἐμείνε ως ἐκ θαύματος ἀνέπαφο. Ὅταν στὶς 20 Οκτωβρίου 1581 ἀνακτίθῃ, ὁ παριστάμενος πατριαρχικὸς ἐξάρχος Γαβριὴλ Σεβήρος ἀποφάσισε τὸν ἐκ νέου ἐνταφιασμό, μέχρι ποῦ τὴν 20ῇ Οκτωβρίου 1582 ἀνακτιήθηκε ἐκ νέου, πάλι ἀνέπαφο ἀπὸ τὴν φθορὰ τοῦ χρόνου.

Κυριακὴ 18 Ὀκτωβρίου 2020 Εὐαγγελιστοῦ Λουκά (Λουκ. 10, 16-21)

Ἔνα στιγμιότυπο ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Κυρίου μας καὶ τὴν ἀποστολὴ των μαθητῶν Του νὰ διδάξουν στὸν κόσμον, μᾶς περιγράφει ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ, μίας καὶ εορτάζουμε τὴ μνήμη τοῦ ἁγίου εὐαγγελιστοῦ Λουκά. Καὶ ἀπὸ τὴ διήγησις αὐτὴ τρία εἶναι τὰ κυριότερα σημεῖα, ποῦ ἀντανακλοῦν ἄμεσα καὶ στὴ δική μας κλίσιν καὶ ιδιότητα ως μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ πρῶτο εἶναι, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀποστέλλει τοὺς μαθητὲς Του νὰ διδάξουν, με τὴ σαφὴ διευκρίνισις ὅτι «ἐκεῖνος ποῦ σας ἀκούει, ἀκούει ἐμένα, καὶ ἐκεῖνος ποῦ σας ἀθετεῖ, ἀθετεῖ ἐμένα καὶ τὸν Πατέρα, ποῦ με ἀπέστειλε»[1]. Ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅσο ἀκόμα ἦταν στὴ γῆ ἀλλὰ κυρίως μετὰ τὴν Πεντηκοστή καὶ τὴν δωρεὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος στους ἁγίους Ἀποστόλους, δίνει στους μαθητὲς Του τὴν ἐντολὴ καὶ τὴ διακονία νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς σωτηρίας στὸν κόσμον. Καὶ εἶναι τόσο σπουδαία καὶ σημαντικὴ ἡ μαρτυρία των ἁγίων Ἀποστόλων στὸν κόσμον, ἐφόσον ἀπορρέει ἀπὸ τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ὥστε νὰ ταυτίζεται ἡ ευπειθία καὶ ἡ υπακοὴ πρὸς αὐτοὺς με τὴν υπακοὴ στὸν ἴδιον τὸ Θεόν. Τῇ διακονίᾳ αὐτῇ καὶ τὴν υποχρέωσιν οἱ Ἀπόστολοι τὴν μεταβίβασαν στους ἐπισκόπους καὶ τοὺς πρεσβυτέρους, μέσω τῆς ἐπιθέσεως των χειρῶν καὶ τῆς μεταδόσεως τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτό, τὸ κύριο ἔργο των ἱερῶν καὶ των ἐπισκόπων δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ νὰ «ορθοτομοῦν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας», δηλαδὴ νὰ τηροῦν τὸ Εὐαγγέλιον καὶ νὰ διδάσκουν τὸν κόσμον πῶς πρέπει νὰ πιστεύει καὶ πῶς πρέπει νὰ προσεύχεται. Καὶ ἀν ὅλοι οἱ κληρικοὶ οφείλουν νὰ εἶναι υποδείγματα μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ κήρυκα τῆς Ἀληθείας, τὸ χρέος ὅλων μας, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, εἶναι νὰ ἀκούμε τὰ λόγια των ἀφοσιωμένων στὸ ἀποστολικὸ τοὺς ἔργο διδασκάλων σαν νὰ ἀκούγαμε τὸν ἴδιον τὸ Χριστό.

Τὸ δεύτερο σημεῖο ποῦ ἀξίζει προσοχῆς, εἶναι ἡ ἀπάντησις ποῦ ἔδωσε ὁ Κύριος στους μαθητὲς Του, ὅταν αὐτοὶ ἐπέστρεψαν καὶ με χαρὰ τοῦ ἀνακοίνωσαν ὅτι ἀκόμα καὶ τὰ δαιμόνια ἐφευγαν στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Τοὺς παροτρύνει νὰ μὴ χαίρονται ὅταν με τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ κάνουν ἀκόμη καὶ θαύματα, ἀλλὰ νὰ χαίρονται περισσότερο διότι τὰ ὀνόματά τοὺς εἶναι γραμμένα στὸ βιβλίον τῆς ζωῆς[2]. Καὶ τοῦτο γιὰ δύο λόγους. Πρῶτον, ἐπειδὴ ἡ χάρις τῆς θαυματουργίας καὶ ἡ «ἐξουσία τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὅφρων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ» δὲν ἀποτελεῖ προσωπικὸ ἐπίτευγμα κανενός, ἀλλὰ δωρεὰ τοῦ ἰδιοῦ τοῦ Θεοῦ. Καὶ δεύτερον, γιὰτὶ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πίστεως στὸ Χριστό, πίστεως στὸ ὅτι εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ποῦ σαρκώθηκε καὶ σταυρώθηκε καὶ ἀναστήθηκε γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Αὐτὴ ἡ πίστις εἶναι ποῦ σώζει τὸν ἄνθρωπον, ποῦ τὸν ἐγγράφει στὸ βιβλίον τῆς ζωῆς καὶ ποῦ τοῦ δίνει δύναμιν νὰ ἀνορθώνεται ἀπὸ τὶς πτώσεις τοῦ καὶ νὰ προχωρᾷ με δύναμιν, τὴν ὁποία ἀντλεῖ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸ Θεόν. Αὐτὴ ἡ πίστις εἶναι ποῦ τελικὰ πραγματώνει κάθε θαῦμα, μικρὸ ἢ μεγαλύτερο στὴ ζωὴ μας, καὶ μᾶς φέρνει καθημερινὰ κοντὰ στὴ σωτηρία καὶ τὴν Ἀνάστασις.

Τὸ τρίτο σημεῖο, βρίσκεται στὴν εὐχαριστία ποῦ ἀναπέμπει στὴ συνέχεια ὁ Χριστὸς πρὸς τὸν Θεόν Πατέρα, διότι ἀποκάλυψε τὴν Ἀλήθειαν ὅχι στους σοφοὺς, ἀλλὰ σὲ «νηπίους»[3], δηλαδὴ σὲ ἀπλοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὴ ἡ ἀντίφασις ἀνάμεσα στὴ σοφία των ἀνθρώπων καὶ τὴ σοφία τοῦ Θεοῦ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ξενίζει. Γιὰτὶ ὁ Θεὸς δὲν προσεγγίζεται με διανοητικὲς διεργασίες, ἀλλὰ με τὴν καρδιά, φεύγει καὶ κρύβεται ἀπὸ τοὺς υπερήφανους καὶ ἀποκαλύπτεται στους ταπεινοὺς. Γιὰτὶ ἡ γνώσις τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἐπίτευγμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ δωρεὰ καὶ εὐεργεσία καὶ φανέρωσις τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπον ποῦ διψᾷ, σαν τὴ Σαμαρείτιδα, γιὰ τὸ ὕδωρ τῆς Ζωῆς. Γιὰτὶ τελικὰ ὁ Θεὸς δὲν ἀνακαλύπτεται, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ἀποκαλύπτεται στὸν ἄνθρωπον ποῦ με ταπείνωσις ἀναγνωρίζει τὴν προσωπικὴν τοῦ ἀδυναμία.

Αὐτὰ τὰ τρία στοιχεῖα ἔχουμε ἀνάγκη ὅλοι μας προκειμένου νὰ ζήσουμε τὴν ἀλήθειαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου. Τὴν ἀπλότητα καὶ τὴ ζέση τῆς καρδιάς, μακριὰ ἀπὸ ἀτέρμονες ἀναζητήσεις ξένες πρὸς τὸν Χριστό, με ταπείνωσις καὶ με εὐκρίνεια στὴ διάθεσίν μας νὰ Τὸν γνωρίσουμε, νὰ ἀποκαλυφθῇ στὴ ζωὴ μας καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ στὴ σωτηρία. Τὴν πίστιν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος Σωτὴρ καὶ Λυτρωτὴς μας, καὶ ὅτι κάθε εὐεργεσία πηγάζει ἀπὸ τὴ δική Του χάρι καὶ εὐλογία καὶ ὅχι ἀπὸ τὶς δικές μας ικανότητες. Καὶ τέλος, τὴν ευπειθίαν καὶ υπακοὴν πρὸς τοὺς καλοὺς ποιμένες καὶ διδασκάλους, στους ὁποίους ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, μέσω τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, ἔχει ἀναθέσει νὰ μᾶς διδάσκουν τὴν ἀλήθειαν, νὰ μᾶς ὁδηγοῦν κοντὰ στὸ Χριστό καὶ νὰ μᾶς κατευθύνουν «εἰς νομάς σωτηρίους». Ἀμήν.